

Franco Antonio Zenna

Advocat especialitzat en Dret Internacional i expert en gestació subrogada

«La gestació subrogada és un procés segur: al nen, s'arriba sempre»

L'advocat Franco Antonio Zenna ha ajudat i acompanyat moltes famílies a fer realitat el seu somni de ser pares

Sílvia Jiménez

Cada cop més, moltes persones o parelles opten per la gestació subrogada. Per aconseguir ser pares a través d'aquesta via, han de viatjar a països on aquest procediment de reproducció assistida està permès. La gestació subrogada o gestació per substitució –anomenat de forma errònia com a ventre de lloguer– és la tècnica per la qual una dona accedeix a gestar el fill d'una altra persona. L'advocat Franco Antonio Zenna, soci fundador del bufet Intraius –especialitzat en gestació subrogada– ha ajudat i acompanyat moltes famílies per fer realitat el somni de ser pares.

— Vostè és expert en processos de gestació subrogada. Quin és el paper de l'advocat? És una figura que ha d'estar des del principi, quan la parella o persona decideix iniciar aquest procés per tenir un fill?

— L'advocat ha d'estar des del principi. Les agències només fan la mediació. La legislació sobre aquest tema està en contínua evolució i, des del punt de vista jurídic, és complex, perquè varia segons el país. Cal pensar que se signen contractes –amb l'agència, amb la mare subrogada– i, a més, els pares comitents (els que inicien el procés) han de fer-ho a països estrangers.

— Què fa que una persona o parella s'inclini per viatjar a un país o un altre?

— Primer de tot, l'elecció la marca la legislació del país, les condicions que hi posa. A Ucraïna, per exemple, un indret on hi van molts, només poden optar a la

CRISTINA AGUILAR

Franco Antonio Zenna durant l'entrevista a la redacció de DIARI MÉS.

gestació subrogada parelles casades. Un dels pares ha d'aportar material genètic i la dona ha de demostrar que no pot quedar-se prenyada o que, si bé ho fes, seria un perill per la seva salut. Aquest aspecte, el normatiu, ja suposa un límit. Una persona soltera, per exemple, no pot iniciar el procés a Ucraïna. En cas de poder anar a tots els països on està permès, aleshores ja es tracta d'una qüestió econòmica.

Finalment, alguns pares només es deixen portar per la simpatia o no que tinguin envers un país o un altre...

— A quins països poder iniciar un procés de gestació subrogada les persones solteres?

— Les dones solteres poden fer-ho a Grècia, Estats Units i el Canadà. Els solters al Canadà i els Estats Units. En algunes clíniques russes, però, també hi poden subrogar solters i solteres.

Els homosexuals, als Estats Units i el Canadà, però no poden fer-ho ni a Ucraïna ni a Rússia, on només s'accepten parelles heterosexuales.

— Aportar material genètic o no ho tot fa més complicat?

— Per als espanyols, aportar material genètic és important, perquè Espanya reconeix la paternitat de l'home. I, per altra banda, hi ha països on no es pot anar, si no s'aporta material genètic. En

alguns, com Grècia o els Estats Units, s'obté una sentència judicial a nom dels dos pares que, després, ha de ser reconeguda a Espanya. En països com Rússia i Ucraïna, el nadó ve amb el nom del pare i la mare ha d'adoptar el fill, un cop està a Espanya. A Espanya, la gestació subrogada no és que estigui prohibida, el que

Segons la legislació espanyola, el pare és qui aporta el material genètic i la mare qui dona a llum

La gestant mai aporta els seus òvuls, aquests són de la mare comitent o són d'una donant anònima

diu és que, en cas d'utilitzar-la, el contracte seria nul de ple dret. Segons la legislació espanyola, el pare és qui aporta el material genètic i la mare la que dona a llum.

— I, si la dona també ha donat l'òvul perquè el gesti una altra dona?

— No canvia res, per a Espanya, no és la mare, només la que dona a llum, com succeeix a altres països. La meua idea, però, és que els pares són els que volen tenir el fill, els que l'eduquen, li donen estima...

— Les dones gestants aporten els seus òvuls?

— Mai. Només el seu úter. Els òvuls sempre són o bé de la mare comitent o bé d'una donant anònima. Això és molt important des del punt de vista fisiològic: sentir

que el nen que està gestant no és teu. També és important que la dona que es quedarà embarassada ja tingui un fill, perquè, d'aquesta manera, és conscient de què està fent i què implicarà.

— Són les parelles les que trien la persona que gestarà el fill? I, un cop ha nascut el fill, es manté la relació amb la gestant?

— Als Estats Units és la gestant la que dona el vistiplau. Els pares comitents tenen entrevistes amb diverses candidates. És obligatori tenir relació amb la dona durant el procés. De fet, les persones que trien aquest país acostumen a mantenir-ne la relació, envien les fotos del fill. A Ucraïna, per exemple, la gestant depèn d'una decisió mèdica. La relació durant i després el part, depèn dels pares comitents.

— Quina mitjana de temps pot comportar ser pares per gestació subrogada tenint en compte les gestions i els 9 mesos d'embaràs?

— Entre 15 i 18 mesos, si tot va bé. Si no surt bé al primer o segon intent, es pot perllongar fins als dos anys.

— Quin cost té cada país?

— Entre 30.000 i 40.000 euros a Ucraïna, entre 50.000 i 60.000 euros a Rússia, 90.000 euros al Canadà i fins a 150.000 euros als Estats Units. Però és el preu de tot el procés, hi ha molta gent implicada, clíniques, metges...

— Què succeeix si la gestant no es queda embarassada?

— Es fa un segon intent. Si es produeix un avortament, la dona ja no pot ser candidata a ser mare subrogada. Però, sí, hi ha diversos intents. La gestació subrogada és un procés segur al cent per cent: al nen, s'arriba sempre.